

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci **žalobkyně: O.H., nar. „X“, bytem „X“, zastoupené: JUDr. Jiří Kašparem, advokátem se sídlem Palackého nám. 62, 572 01 Polička, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 6. 2. 2014, čj. SpKrÚ 85205/2013/ODSH/13,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Polička ze dne 15. 11. 2013, č.j. MP/22034/2013, jímž byla žalobkyně uznána

vinnou ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měla dopustit tím, že dne 17. 6. 2013 před 00:30 hod. v obci Polička, ul. Čsl. Armády, ve směru jízdy od Jedlové na Svitavy, řídila motorové vozidlo tov. zn. Alfa Romeo, reg. zn. „X“, a na pozemní komunikaci způsobila dopravní nehodu, neboť se při jízdě nechovala ohleduplně a ukázněně, nezvládla řízení vozidla a narazila do zadní části vozidla tov. zn. Volkswagen, reg. zn. „X“, které bylo zaparkováno u pravého okraje komunikace. Po způsobení dopravní nehody se obviněná odmítla podrobit dechové zkoušce a následně rovněž lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu. Obviněný byl na místě zadržen řidičský průkaz. Za spáchané přestupky byla obviněná uložena pokuta ve výši 30.000 Kč a sankce zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 16 měsíců. Dále jí byla uložena povinnost paušální náhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobní body:

Žalobkyně namítá, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo vydáno na základě řádně provedeného správního řízení. Žalobkyně byla zkrácena na svých procesních právech nepřípustným způsobem. Správní orgán prvního stupně vyrozuměl žalobkyni o ukončení dokazování a o možnosti seznámit se s obsahem spisového materiálu před vydáním rozhodnutí o věci, když lhůta k vykonání těchto práv skončila 24. 10. 2013. Žalobkyně byla přitom od 21. 10. 2013 hospitalizována s vážnými zraněními ve Fakultní nemocnici v Hradci Králové na chirurgii, na jednotce intenzivní péče. Písemné potvrzení o této okolnosti je založeno ve správním spise, přičemž zástupce žalobkyně požádal o prodloužení lhůty pro seznámení se s obsahem spisového materiálu na neurčito. Správní orgán prvního stupně vyzval k seznámení se s obsahem spisového materiálu zástupce žalobkyně, který však opětovně poukázal na to, že právo seznámit se s obsahem spisového materiálu je osobním právem obviněného z přestupku, tudíž nelze obviněného zkrátit tím, že tato možnost bude reálně dána pouze jeho zástupci. Následně bylo ve věci rozhodnuto, aniž by byla žalobkyně se správním spisem seznámena. Tedy, žalobkyně má za to, že tímto procesním postupem bylo závažným způsobem porušeno její procesní právo. Jedná se tak o vadu řízení, která nebyla postupem žalovaného odvolacího orgánu zhojena.

Žalobkyně navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu jednání.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný se plně odkázal na písemné odůvodnění svého rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Ve správním spise je založena generální plná moc udělená žalobkyní jejímu právnímu zástupci dne 25. 6. 2013 („veškeré úkony“). Dále je zde založeno předvolání obviněné k ústnímu jednání spojenému s výsledkem svědka na den 7. 10. 2013. Součástí tohoto předvolání je poučení, kde je výslovně stanoveno: „Jestliže se odmítnete dostavit k projednání věci nebo se nedostavíte bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu (za důležitý důvod se

nepovažuje Vaše pracovní vytížení), bude věc v souladu s ustanovením § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, projednána a rozhodnuta bez vaší přítomnosti." Z protokolu o ústním jednání ze dne 7. 10. 2013 je zřejmé, že žalobkyně ani její právní zástupce se k ústnímu jednání nedostavili. Ve správním spise není založena omluva z účasti na tomto jednání. Dne 8. 10. 2013 vyhotovil správní orgán prvního stupně vyrozumění účastníka řízení o ukončení dokazování a o možnosti seznámit se s obsahem spisového materiálu před vydáním rozhodnutí ve věci. Právní zástupce žalobkyně přípisem ze dne 23. 10. 2013 požádal o prodloužení lhůty pro seznámení se s obsahem spisového materiálu před vydáním rozhodnutí ve věci na neurčito, a to z důvodu hospitalizace žalobkyně ve Fakultní nemocnici v Hradci Králové na chirurgii JIP II. Správní orgán prvního stupně odpověděl přípisem ze dne 29. 10. 2013, když žádosti o prodloužení lhůty nevyhověl. Právnímu zástupci obviněné však poskytl pro seznámení se s obsahem spisového materiálu lhůtu pěti dnů od doručení uvedené písemnosti. Rovněž poučil právního zástupce žalobkyně o tom, že po marném uplynutí této lhůty bude vydáno meritorní rozhodnutí. Ve správním spise je založena kopie ambulantní zprávy ze dne 25. 10. 2013 s tím, že od tohoto dne byla žalobkyně hospitalizována na chirurgickém oddělení Fakultní nemocnice v Hradci Králové. Z uvedených listin vyplývá, že vyrozumění o možnosti seznámit se s obsahem správního spisu bylo právnímu zástupci žalobkyně doručeno dne 14. 10. 2013. Lhůta byla stanovena na 10 dnů ode dne doručení, tedy do 24. 10. 2013. Datum 24. 10. 2013 přitom připadlo na čtvrtek. Žádost právního zástupce žalobkyně byla tedy podána předposlední den, přičemž z ambulantní zprávy vyplývá, že žalobkyně byla hospitalizována dne 25. 10. 2013, tedy první den po uplynutí stanovené lhůty. Přípisem ze dne 11. 11. 2013 právní zástupce žalobkyně uplatnil tvrzení, že právo seznámit se s obsahem spisového materiálu je zásadně osobním právem obviněného a toto osobní právo nemůže zástupce nahradit. Trval proto na důvodnosti návrhu na prodloužení lhůty. Téhož dne se dostavil k seznámení se s obsahem spisového materiálu. Následně bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V odvolání ze dne 4. 12. 2013 byla uplatněna rovněž námitka osobního práva žalobkyně. Žalovaný napadené rozhodnutí potvrdil, přičemž k této námitce uvedl, že: „Obviněná v daném případě udělila zmocněnci generální plnou moc pro všechny úkony řízení, pokud by obviněná chtěla zmocnit svého zmocněnce pouze k výkonu určitých práv, musela by to v plné moci specifikovat." Žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla v řízení před správním orgánem prvního stupně zkrácena na právech obviněné.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání.

Žaloba není důvodná.

Jako jediná žalobní námitka byla uplatněna námitka procesního charakteru o zkrácení práva žalobkyně na jejím osobním právu na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a možnosti vyjádřit se k nim. Předně krajský soud poukazuje na to, že, jak vyplynulo z obsahu správního spisu (viz výše – prokázáno ambulantní lékařskou zprávou), **žalobkyně byla hospitalizována až po uplynutí lhůty stanovené k seznámení se s obsahem správního spisu**

před vydáním rozhodnutí. Je tedy krajskému soudu záhadou, jak právní zástupce žalobkyně mohl dne 23. 10. 2013 informovat správní orgán prvního stupně o hospitalizaci žalobkyně od 21. 10. 2013, když tato byla hospitalizována až dne 25. 10. 2013. Již tato okolnost sama o sobě prokazuje, že žalobkyně se mohla s obsahem správního spisu seznámit kdykoliv ve lhůtě od 14. 10. do 24. 10. 2013. Jinou překážku kromě hospitalizace totiž právní zástupce žalobkyně neuvedl.

I kdyby však vyšlo najevo, k čemuž ovšem, a to krajský soud zdůrazňuje, žalobkyně nenabídla žádná žalobní tvrzení, natož důkazy, že žalobkyně se skutečně objektivně ze závažných důvodů nemohla seznámit s obsahem správního spisu, krajský soud nesdílí právní názor žalobkyně o tom, že prostudování spisu, tedy seznámení se s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí je osobním právem obviněného. **Naopak jedná se o procesní oprávnění obviněného, které bylo v daném případě, jak správně uvedl žalovaný, kryto generální plnou mocí udělenou právnímu zástupci.** K poznámce shora, že žalobkyně neuplatnila jiná žalobní tvrzení, ještě krajský soud v obecné rovině doplňuje, že s ohledem na zakotvení zásady koncentrace žalobních bodů v ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. nelze tyto body po uplynutí lhůty pro podání žaloby účinně rozšiřovat.

Podle § 36 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále je „správní řád“), **nestanovili-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí**; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Z dikce citovaného zákonného ustanovení nelze dovodit tvrzený osobní charakter procesního práva, jak činí žalobkyně bez jakékoliv bližší argumentace. Jestliže žalobkyně bližší argumentaci neuvedla, nemá krajský soud co vyvracet. Jedná se o jedno z velkého množství procesních práv, která pochopitelně musí být dodržena (ústavněprávní zásada spravedlivého procesu), avšak, je-li udělena procesní plná moc bez omezení, jak prokázáno v daném případě (viz výše), pak toto právo vykonává právní zástupce. Zvolí-li si obviněný zástupce (tím spíše právního zástupce), pak lze jistě presumovat racionalitu v tom smyslu, že si obviněný zvolil takového zástupce, o němž důvodně předpokládá, že za něj bude řádně uplatňovat veškerá jeho procesní práva způsobem směřujícím k vyvrácení či maximálnímu zmírnění jeho viny. Tedy krajský soud neshledal žádný důvod, žalobkyně žádný důvod ani nenabídla, proč by uvedené procesní právo mělo být považováno za osobní (na jinou osobu nepřenosné) procesní právo obviněného.

Nelze opomenout ani další zcela zásadní argument v této konkrétní věci svědčící o nadbytečném („*Superflua non nocent. Nadbytečné neškodí*“) následném postupu správního orgánu prvního stupně (postup po doručení žádosti právního zástupce o prodloužení lhůty), a to dostatečné poučení obsažené v předvolání k ústnímu jednání. **Žalobkyně totiž byla řádně poučena o tom, že nebude-li se účastnit ústního jednání ve věci, může být věci projednána a rozhodnuta bez její přítomnosti v souladu s ustanovením § 74 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích** (dále jen „zákon o přestupcích“). Judikatura správních soudů setrvale toto ustanovení vykládá v tom smyslu, že pod pojem „projednání věci“ je třeba zahrnout i rozhodnutí ve věci. Tak např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2013, č.j. 6 As 29/2013 – 87 (bod 10): „*Městský úřad postupoval ve věci naprosto standardně, když projednal přestupek v nepřítomnosti obviněného a rozhodl o něm v den nařízeného ústního jednání, jelikož neobdržel od stěžovatele žádnou omluvu z tohoto jednání. Námitka stěžovatele, který v takovéto*

situaci tvrdí, že byl na svých procesních právech zkrácen tím, že jej městský úřad před vydáním rozhodnutí nevyzval, aby se vyjádřil k jeho podkladům, není nikterak nová. Nejvyšší správní soud se s ní (za obdobného skutkového stavu) vyrovnal v řadě svých rozhodnutí. Zřejmě poprvé se tak stalo v rozsudku ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005 71 (všechny rozsudky zdejšího soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), v němž zdůvodnil svůj právní názor takto: „Žalobce byl k předmětnému ústnímu jednání řádně předvolán, avšak k ústnímu jednání se nedostavil, neuvedl žádný důvod, pro který se dostavit nemohl a nenavrhл žádný další termín pro konání ústního jednání. Pouhé konstatování, že se z časových důvodů nemůže ústního jednání účastnit, není překážkou, pro kterou by správní orgán nemohl v řízení pokračovat a pro splnění podmínek § 74 přestupkového zákona i v nepřítomnosti obviněného věc projednat. Přičemž „projednání věci“ je třeba rozumět nejen její projednání (např. za účasti případných svědků apod.), ale též rozhodnutí o ní. Sám žalobce se tak svojí neúčastí na ústním jednání zbavil svého práva na veřejné projednání věci ještě před vydáním rozhodnutí, kde mohl navrhnout důkazy, podávat další návrhy a vyjadřovat se ke všem okolnostem, které se mu kladly za vinu.“ Obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010 č. j. 5 As 1/2010 76; ze dne 22. 7. 2010 č. j. 5 As 17/2010 11.

Tedy v projednávané věci mohl správní orgán prvního stupně v souladu s ustanovením § 74 odst. 1 zákona o přestupcích rozhodnout bezprostředně po ústním jednání, aniž by přistupoval k vyhotovení vyrozumění žalobkyně o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.

Ze všech těchto uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je zcela nedůvodná, neboť postupem správních orgánů nedošlo k tvrzenému zkrácení procesního práva žalobkyně, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení (případně jejich zástupcům).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 25. září 2014

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová